

DENİZATI

Çuvalardan birini sırtlamamla kafamı bir şeye toslamam bir olmuştu. Çarptığım şeyin ne olduğunu anlamam uzun sürmeyecekti; İsmail'in balık, ekşimiş yoğurt ve biraz da, maden işçilerine has şekilde emek kokan terinden önce gergin sesi duyuldu. "Önüne baksana be adam!" Buyurun, yine başa sardık. Ardından kahkahalar...

Güçlü bir el bileğimi kavradı, kalkmama yardım etti: "Özgür, alınmıyorsun değil mi kardeşim?" Ahmet'miş... "Yok." dedim sıkıntıyla. Bir yandan da eğilmiş, ellerimle tozlu zemini yokluyordum. "Niye alınayım?" Düşen kömür çuvalını aceleyle sırtıma alıp lastik botlarımın altından kömür tozuyla döşenmiş kabartmayı hissetmeye çalışarak yola koyuldum.

Alınıyor olsam ne değişecekti sanki? Anadan doğma bomboş olan göz çukurlarım doluvorecek miydi?

Gün batımıyla birlikte sıcak bir meltem esiyordu denizden... Limandaki paslı korkuluklara tutunmuş, evin yolunu tutmuştum yine. Gün batımını havadaki tatlı huzurdan anlarım ben. Gurup vakti denilen o birkaç güzel dakikada her şey yavaşlar sanki... Rüzgâr daha ılık eser, insan sesleri daha uzaktan, daha sakin gelir. Ve daima bir müzik sesi duyulur; denizin ötesinden geliyormuş gibi bir klarnet, akordeon yahut kaval sesi... Sonra bir kulağımda dalgalar, martılar ve demir almakta olan geminin güçlü sireni; diğerinde balıkçı lokantalarından gelen çatal bıçak sesleri, bir de bastonumun tekdüze tıngırtısı...

Bastonum bir şeye çarpmıştı. Yere çöktüm. Ellerim beton döşemeleri yokladı. Zeminin, sahil kentlerine has, tanıdık nemini duyumsadım. "İşte, buldum onu!" Küçük, tırtıklı bir şeydi; serçe parmağım kadar ya var ya yoktu. İki elimle dokunmaya başladım. Hayır, hiç tanıdık değildi. Hızlanan nefeslerimin arasında tutkuyla dokunuyor, bu küçük, kıvrak şeyin tüm hatlarını ezberlemeye çalışıyordum. Bedenimi tanıdık bir titreyiş sarmıştı. Küçük nesneyi burnuma götürdüm. Soluğumu ve ağzımın tadını esir alan kömür kokusu henüz geçmemişti. Birkaç derin nefes alıp burnumu temizlemeye çalıştım. Tekrar kokladım. İnceden bir deniz kokusu... Limandasın, dedim kendi kendime. Ama hayır, bu farklıydı, denize has canlılığın iştah uyandıran kokusu... Balık gibi yumuşak yada midye gibi pürüzsüz değildi. Tanımayışın verdiği huzursuzluk tüm benliğimi sarmıştı. Anlaşılan, karanlık dünyamın getirdiği yabancılık duygusu yakamı hiç bırakmayacaktı...

Eve her zamankinden daha erken ulaştım. Kapıyı telaşla çalıyordum, açıldı. Yüzüme vuran hava akımı 'annem' kokuyordu; yağ, sabun ve biraz da süt. Avucumu açtım. "Bu ne?" diye sordum ağlamaklı. "Denizatı." dedi annem. Sesinde ince bir şaşkınlık vardı. "Hayret, Karadeniz'de pek olmazdı ya..." diyordu beni içeri alırken. Denizatı, denizatı, denizatı; adını zihnime kazımalı...

"Yemek!" diyordu annem. Oysa benim zihnimde denizatından başka bir şey yoktu. Bu zavallı, ölü yaratığın her noktasını tanımak istiyordum. Doğruca odama çıktım. Kapıyı açınca keskin bir rutubet kokusu esir aldı duyularımı. Çekmeceyi açtım; birkaç kâğıt, ahşap bir altlık, bir de kömürden yonttuğum kalemimi aldım. Divana yerleşip ayaklarımı uzattım. Ardından küçük denizatına, bu kez daha fazla hissederek dokunmaya başladım.

Hayvanın kabuğundaki periyodik çıkıntıları sayarken kendimi bir canı gibi hissediyordum. Zihnimdeki canı adam şekillenmiş, ben oluvermişti. Yüzü gözlerimin ufku gibi karaydı; yüreği, yüreğim kadar sefil ve korkaktı. Radyo tiyatrolarındaki kötü adamlarinkine benziyordu gülüşü. Bedeni, balık tezgâhlarının altında günlerce bekleyen çöpler gibi kokuyordu. Kokuların, seslerin ve bin bir türlü hislerin esiri olan kâbuslarıma benziyordu şekli; yoktu...

Duyumsadığım en tuhaf şeylerden biri olan denizatını- kömür kaleminin, paçavraya dönmüş kâğıtlarıma yaptığı her dokunuşu hissetmeye çalışarak- çizmeye başlamıştım. Böylelikle bu küçük yaratığı daha iyi tanıyacak, zihnimdeki şekiller ansiklopedisine sağlam bir yatırım daha yapmış olacaktım.

Haziran güneşinin yüzümü okşayan sıcakıyla uyandım; tek tatil günüm yahut sıradan, siyah günlerimden bir tanesi daha!

Burun kanatlarım heyecanla titreşti. Bu koku... “Nazan!”

Billur gülüşü...

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum sahici bir merakla.

“Az önce geldim. Bir sürpriz için...”

“Sürpriz mi?”

“Evet.”

“Bana mı?”

“Ne sandın? Sana tabii ki.”

Büyük, karton bir kutu bıraktı kucağıma. Kapağını dikkatle açtım. Kalınca bir kâğıt destesi- kaliteli, pürüzsüz kâğıtlar- ve bir sürü küçük, metal kutucuklar... Metallerden birini alıp kapağını çevirmeye başladım. Keskin koku anında burnumu ele geçirdi. Burun deliklerime yaklaştırıp dikkatlice kokladım. Yanılıyor muydum? “Yağlı boya.” dedim. “Evet!” dedi Nazan heyecanla. Boğazım düğümlenmişti. Güçlkle yutkunarak sordum: “Şaka mı yapıyorsun Nazan? Yoksa sen de mi dalga geçiyorsun?” Güzelim kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordum. Üzerinden yayılan şaşkınlık dalgası bana kadar ulaşmıştı. “Ne diyorsun Özgür? Sana hiçbir şey ifade etmedi mi yani bunlar?” Titriyordum. “Neyi ifade etmesini istiyordun? Körlüğümü mü? Benim dünyamda renklerin işi ne Nazan?” Giderek uzaklaşan menekşe kokusu;kapının, odamın duvarlarında yankılanan tek soluklu çarpma sesi, yüreğimin aman bulmaz SIZISI...

Komşunun kızı, gönlümün baharı, yazı Nazan... Ben Nazan'ı, kalp atışlarımda şekillendiririm. Bedeni durgun deniz suyudur, elbisesi çamların arasından esen rüzgârın kokusu... Gözleri kömür tanesi, saçları zihnimde çağıldayan Harmankaya Şelalesi... Yanakları güllerin taç yaprağından, dudakları yabani çilek tadındandır Nazan'ın... Ne zaman biri onun perileri kıskandıracak güzelliğinden dem vurmaya kalksa kulaklarımı kapatır, ardıma bakmadan kaçırım. Hakkınız yok, derim kendi kendime, zihnimdeki uçsuz bucaksız Nazan'ı birkaç süslü cümleye sıkıştırmaya hakkınız yok...

Odamın kapısı açıldı. Yeniden menekşe... “Özür dilerim.” dedim,kendi güçlü kulaklarımın bile zor duyduğu sefil bir sesle. Çekingendi Nazan, kırgındı nefesi. “Çizdiğini biliyorum.” dedi. “Tanımak için, anlamak için çizdiğini biliyorum. Çabaladığımı görüyorum. Düşündüm ki zihnini bulandıran bu karamsarlığı tamamen atıp üzerinden, öğrenme isteğiyle yaptığım bu işi bir amaca çevirebiliriz. Renklerle barışabilir, dokunduğun her şeye sadece parmaklarınla hayat verebilirsin. Ben hep yanında olurum. Sevgiye pembe deriz mesela, aşka kırmızı, özgürlüğe mavi, neşeye turuncu... Denemeye var mısın Özgür?”

O gün, her bir boya kutusuyla ayrı ayrı tanıştırdı beni Nazan. Her birine dokundum, her birini dikkatle kokladım. Bir ara, yeni tanıdığım küçük denizatını gösterdim Nazan'a. Eline aldı. Cansız hayvana bir mucizeymiş gibi baktığını hissedebiliyordum. “Biliyor musun?” dedi. “Denizatları, sabır ve erdem timsali yaratıklardır. Erkek denizatlarının sevgisi ve sadakati efsanelere konu olacak derecede büyüleyici bir şey. Erkek ve dişi sabahın erken saatlerinde ya da günbatımından önce denizlerin uçsuz bucaksız çayırlarında buluşup

dolaşıyor. Erkek, dışisine kur yapıyor. Ardından rengi değişmeye başlıyor erkeğin. Sonra bir bakıyorsun, erkek dışisiyle aynı renk olmuş. Her bir noktasına kadar aynı... İnanabiliyor musun? Bu buluşmalar, evlilik öncesindeki kutsal bir tören gibi günlerce, haftalarca sürüyor. Sonra yavruları oluyor. Erkek yine sevgi dolu, yine yardımcı, hayat müşterek diyor, yavruları alıp kendi karnında büyütüyor..." Sesi öylesine heyecanlı, öylesine ışıltılıydı ki bir anlığına, ömrümün ilk gün ışığını gördüğümü sandım. Nazan devam etti. " Sonra, hayat bu, dışi denizati ölüveriyor. Erkek ne yapıyor dersin?" Hiçbir fikrim yoktu. Dikkat kesildim. "Bekliyor. Evet, zihninde dışisinin hayali, bir gün bile 'of' demeden, öylece ölümü; sevgilisine kavuşacağı günü bekliyor. Sonsuz bir sabırla, parlak bir erdemle... Biliyor ki üstüne düşeni zaten yapmıştır. Biliyor ki varoluş amacı, kendisine bahşedilmiş bu ömrü layığına sürdürmektir; bekliyor. İsyan etmeden, canına kastetmeden, sabırla bekliyor. Karanlık sularda bir aşağı, bir yukarı yüzüyor ve bekliyor..." Nazan'ın gözlerinden süzülen damlaların, divana çarpışını duyabiliyordum. Boğazım acıyordu. Yeni alınan bir dersin yükünden mi, Nazan'ın titreyen sesinden mi?

Ertesi gün işyerinden izin aldım. Sabahın erken saatlerinde Nazan'la birlikte, elimizde kâğıtlar ve boyalar, limana indik. Malzemeleri kıyıda banklardan birine bırakıp tuz kokan havayı içimize çektik önce. Ardından balıkçıların yanına gittik. Ben kayıkların her tarafına dokunuyor, her zerresini kokluyordum. Nazan da, önceki gün oluşturduğumuz lügate göre, kayıkların renklerini anlatıyor, arada bir kahkaha patlatıyor, güzel fikirlerini paylaşıyordu.

Bankımıza döndüğümüzde elime küçük, porselenden bir şey bıraktı Nazan. "Martı maketi." dedi. "Dokunup anlayabilesin, sonra da çizsin diye."

Ardından kolları sıvadık. Ben, zihnimde canlanan duygunun rengini istiyordum, Nazan açıp uzatıyordu. Ben parmaklarımı boyalara daldırıp, kan ter içinde, kâğıtlarla boğuşurken, Nazan da yeni umutlara, yeni ilhamlara vesile oluyordu... Nazan mutluydu... Ben mutluydum; gerçek anlamda ilk defa...

Günler, haftalar, aylar sonra biliyordum ki ben, Özgür, parmaklarımla görüyordum... Aldığım ilk dersin sahibi denizatını; bana yaşamımı hediye eden, sevdiğim kadını; kayıkları, martıları, ağaçları; gözlerimin önünde açılan bu yeni ufukta, kalbim inançla dolarak ve minnetle görüyor; ömrümde ilk defa hakkını vererek yaşadığımı hissediyordum...

Adı: Cansu

Soyadı: VAROL

ÖZGEÇMİŞ

Adım Cansu Varol. 30 Mart 1995 tarihinde Zonguldak'ta dünyaya geldim. İlköğrenimimi Zonguldak Bahçelievler İlköğretim Okulu'nda tamamladım. Lise öğrenimime Zonguldak Atatürk Anadolu Lisesi'nde 12. Sınıf öğrencisi olarak devam etmekteyim. Çeşitli yarışmalarda öykü ve kompozisyon dalında Türkiye derecelerim var. Yazmayı ve okumayı seviyorum.